

Kategoria: Komunikacja i Transport
Opublikowano: sobota, 15, luty 2020 12:45
Bartłomiej Zydel
Odsłony: 689

Naczelny Sąd Administracyjny utrzymał dotychczasową linię orzecznictwa dot. interpretacji art. 16 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym. Warto zwrócić uwagę na to, że – co idzie w kontrze do poglądów sądów administracyjnych mówiących o tym, że uzasadnienie do projektu ustawy nie jest ważne dla jej interpretacji – Naczelny Sąd odwołał się do uzasadnienia.

Naczelny Sąd przypomniał, że zgodnie z przepisem art. 16 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców, których właścicielem albo zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, mogą być pobierane opłaty; a stawka opłaty jest ustalana w drodze uchwały podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego, z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad.

Jak podkreślił NSA – dzieląc ocenę WSA – w przepisach ustawy o publicznym transporcie zbiorowym nie wyjaśniono, co należy rozumieć przez pojęcie „niedyskryminujące zasady”. W orzecnictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazuje się, że dyskryminacja to nierówne traktowanie, prawnie nieusprawiedliwione i nieuzasadnione obiektywnymi przyczynami. W orzecnictwie Trybunał przyjmuje, że konstytucyjna zasada równości wobec prawa w ujęciu najszerszym polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 1990 r., sygn. U 4/90). Ustalono też, że zasada równości dotycząca praw i wolności obywateli oznacza zakaz ustanawiania regulacji o charakterze dyskryminującym (np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 marca 1988 r., sygn. U 7/87), ale pod warunkiem, że adresaci normy prawnej charakteryzują się w równym stopniu określonymi cechami. Z kolei w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 kwietnia 1995 r., sygn. K 11/94 stwierdzono, że zakazane jest nierówne traktowanie podmiotów podobnych, co jednak nie wyklucza nierównego traktowania podmiotów, które podobne nie są. Powyższe konstatacje płyną z orzecnictwa Trybunału Konstytucyjnego i zdaniem NSA znajdują odzwierciedlenie także w orzeczeniach właśnie Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Najwyższego.

Ponadto Sąd zaznaczył, że należy zwrócić uwagę na to, iż w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (druk sejmowy nr 2916, Sejm VI kadencji) wskazuje się, że stawki opłat powinny być ustalane z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad dla wszystkich operatorów i przewoźników, wykonujących publiczny transport zbiorowy na obszarze właściwości organizatora, co wyraźnie zawarto w treści art. 16 ust. 3 tej ustawy. Według NSA należy przez to rozumieć zapewnienie traktowania wszystkich przewoźników w sposób równorzędny, poprzez wyeliminowanie lub ograniczenie konkurencji wśród przewoźników wykonujących usługi przewozu w granicach miasta. W szczególności odnosi się to do takich kwestii, jak np. jednakowa wysokość stawki opłat, uwzględnianie standardu poszczególnych przystanków komunikacyjnych lub dworców, uwzględnianie wielkości taboru, jakim wykonywany jest przewóz.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 2019 r., I GSK 846/19

Źródło: CBOSA